

Методи паралелометрії моделі

Застосовують три методи паралелометрії, а саме:

- 1) довільний метод;
- 2) метод вибору;
- 3) метод визначення середнього нахилу поздовжніх осей опорних зубів.

Довільний метод застосовують у випадку мінімальної кількості опорних зубів, паралельності їх вертикальних осей, і за нескладної конструкції бюгельного протеза.

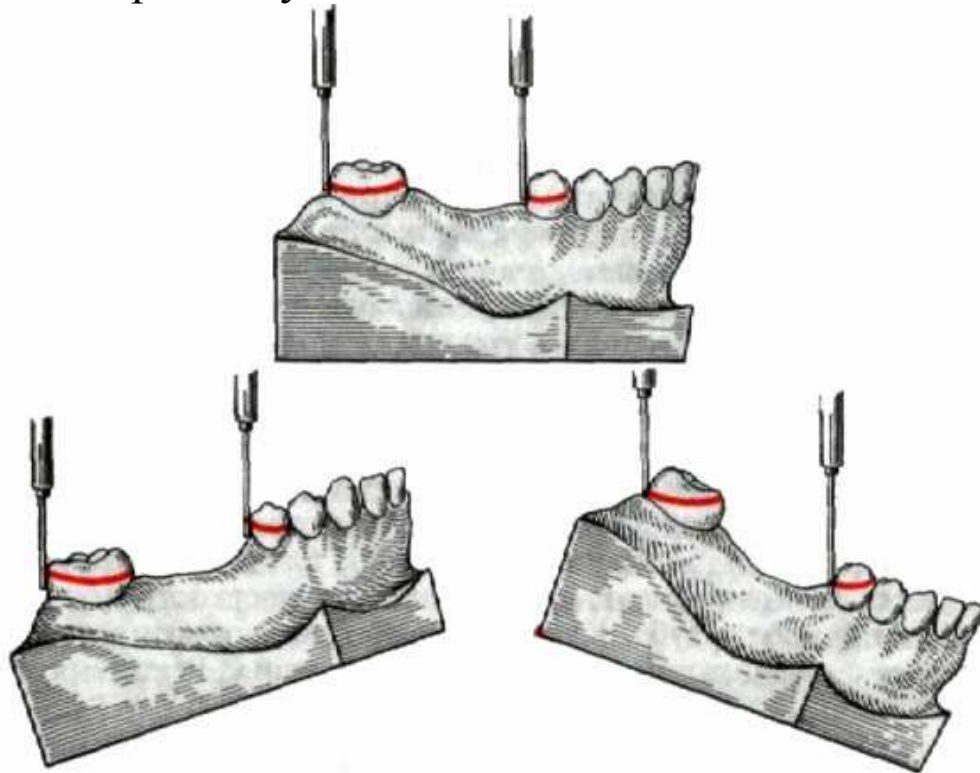
Суть його полягає в тому, що модель на шарнірному столику паралелометра встановлюють таким чином, щоб оклюзійна площина зубного ряду була перпендикулярною до аналітичного стержня. Підводячи графітовий стержень до кожного опорного зуба, окреслюють межу лінію, по відношенню до якої розміщують елементи кламера. При цьому частину коронки зуба, що лежить вище від межевої лінії, використовують для розташування опорних елементів кламера (оклюзійні накладки і опорні частини плечей кламера), а ту, що нижче за межу лінію, – для розташування ретенційної частини кламера.

Метод вибору (логічний метод)

Під час виготовлення суцільнолитих бюгельних протезів з 3-ма і більше опорно-утримувальними кламерами доцільно використовувати логічний метод. Він ґрунтується на результаті аналізу положення межевої лінії опорних зубів і їх поверхонь (опорної і утримувальної). Аналіз свідчить, що в більшості

випадків на одних зубах є кращі умови для розташування опорних частин кламера, а на інших – утримувальних.

Аби всі кламери виконували однаково добре і опорну, і утримувальну функції, а всі опорні зуби брали однакову участь у перерозподілі навантаження під час жування, треба знайти такий нахил моделі, за якого на всіх опорних зубах ці зони були б виражені достатньою мірою. Шляхом нахилання моделі можна вибрати раціональніший тип кламера для кожного опорного зуба і розташувати його елементи в найвигідніших у функціональному та естетичному положеннях. Для виконання цих умов застосовують метод вибору нахилу моделі в паралелометрі. Закріпивши модель на столику паралелометра і надавши «нульового» положення, коли аналітичний стержень установлено перпендикулярно до оклюзійної поверхні зубів, визначають ступінь вираження опорних і утримувальних зон у кожного опорного зуба.

У випадку нахилу моделі в різних площинах і напрямках (вперед, назад) на одних зубах буде добре виражена опорна зона, на інших – утримувальна, а нахилиючи модель уперед-назад, праворуч-ліворуч і змінюючи розташування межевої лінії на кожному опорному зубі, можна змінювати ступінь вираження цих зон. Із кількох нахилів треба вибрати такий, який забезпечить найкращу ретенційну зону та умови для розташування кламерів.

Метод визначення середнього нахилу поздовжніх осей опорних зубів (за Новаком)

Діагностичні моделі встановлюють на столику паралелометра. Металеві стержні завдовжки 5 см прикріплюють липким воском до середини жувальної поверхні опорних зубів відповідно до їхніх вертикальних осей. Продовження напрямку стержнів переносять олівцем на бічні й задню поверхні моделі, а паралельно до основи моделі викреслюють дві лінії, які лежать одна від одної на найбільшій відстані до перетину з лініями вертикальних осей зубів. Кожну з горизонтальних ліній ділять навпіл і, з'єднавши їх середини, отримують середню величину нахилу опорних зубів. Таку саме лінію наносять і на задню поверхню моделі.

Відповідно до величини нахилу опорних зубів у медіально-дистальному і вестибуло-оральному напрямках у центрі моделі встановлюють стержень і, змінюючи нахил моделі, домагаються його паралельного співвідношення з вертикальним графітовим стержнем паралелометра. Знімають стержні з моделі, викреслюють межову лінію.